BIBLIOTECA PÚBLICA SANT GREGORI MIQUEL MARTí I POL

Recull de Premsa de la Vall del Llémena

Font: Diari de Girona Plana: Data: 03/03/15

«El futbol no me´l prenc, ni tampoc crec que ho acabaré fent mai, com una feina»

Nascut a Girona, amb arrels a la vall del Llémena i estudiant d'INEF després d'un pas frustrat pel món de la psicologia. A tot això, cal afegir-li ser el porter titular de l'Espanyol a la Copa del Rei. És Pau López, qui als 20 anys encara està assimilant l'increïble salt que ha viscut durant aquests últims mesos. No només per estar entrenant-se al costat de Kiko Casilla, sinó també per tenir la final de Copa a només 90 minuts.

CARLES ROSELL | SANT ADRIÀ DE BESÒS **Només fa uns mesos, se'l veia pels camps de Segona B. Ara, amb 20 anys, és el segon porter de l'Espanyol i el titular a la Copa del Rei Encara està al·lucinant?**

De mica en mica ho he anat assimilant, però és cert que ha vingut tot de cop. A l'inici era una mica estrany. Xocant, més ben dit. L'any passat vaig fer el salt del juvenil al filial i de cop i volta em van proposar pujar al primer equip. Em va sobtar, no ho negaré. Vaig posar-me el xip el més ràpid possible i des del primer dia que no he deixat de treballar per intentar donar un cop de mà a l'equip. I per mi mateix.

Primera Divisió. El nom, ja de per sí, imposa respecte. Però, realment, hi ha tant de nivell?

A veure, tot depèn. A l'hora d'entrenar ja hi estava una mica acostumat, perquè havia pujat moltes vegades quan estava al filial alguns dies a la setmana. Ara, als partits es nota moltíssim. Hi ha una diferència enorme amb d'altres categories.

Això de fer el salt amb els "grans" i tenir de company tot un Kiko Casilla, com ho porta?

Fenomenal. És un dels millors porters de la lliga, per no dir el millor. Parlem de moltes coses cada dia i ell m'ajuda moltíssim. Estic aprenent una barbaritat amb ell, però també amb Tommy N'Kono.

Això li volia preguntar. Considera que l'entrena un autèntic mite?

Sí. Sempre que em pregunten per ell m'agrada recordar que en Tommy, a la seva època, havia de treballar sense entrenador de porters i es va espavilar tot sol. Ara tot és diferent i tenim la sort que ens guiï algú com ell. És un plaer tenir-lo cada dia.

Tot li està anant molt de pressa aquesta temporada, no troba?

Sí, una mica. Tinc la sort que, des del primer dia, l'entrenador ha confiat en mi per ser el porter de la Copa. L'equip ha anat avançant rondes i això m'està beneficiant. No m'ho esperava a l'estiu, tot això.

Potser la Copa no té el mateix cartell que la Lliga, però vostè, amb només 20 anys, ja sap el que és jugar a Sevilla, Bilbao, València...

És cert, però és indiferent que sigui en partit de Copa o de Lliga. ?Igualment, és una autèntica passada poder visitar estadis tan complicats. Sobretot el del Sevilla, on vaig viure una experiència que mai oblidaré. Són moments que s'han d'intentar aprofitar.

Per aprendre, sobretot.

Sí, per descomptat. En aquest sentit, no tinc cap queixa. A l'agost em diuen que a aquestes alçades de la temporada portaria prop d'una desena de partits amb el primer equip i no m'ho crec.

En una ocasió vostè ha afirmat que estaria disposat a jugar fins i tot sense cobrar. No m'enganyi, va...

Ho penso de veritat! El futbol no me'l prenc, ni sé si me'l prendré algun dia, com una feina. Cada dia vinc aquí per entrenar-me, per passar-m'ho bé i a sobre em paguen. Ara, el qui es pensi que viurà d'això per tota la vida, que s'ho comenci a treure del cap. Per això no només m'entreno, sinó que també estudio. Sóc conscient que quan això s'acabi, que algun dia s'acabarà, s'ha d'estar ben preparat.

Considera que amb aquesta reflexió que m'acaba de fer vostè és com una rara avis en el món del futbol i que molts dels seus companys de professió s'ho poden plantejar d'una manera diferent?

No ho sé. És possible que hi hagi gent que això s'ho prengui d'una altra manera. Jo, el que no entenc, és que en d'altres llocs, o en categories diferents, hi pugui haver jugadors que es vagin a entrenar amb la mosca al nas, emprenyats. No és possible! A sobre que fan el que els agrada, que els paguen... A sobre s'enfaden per haver de venir a entrenar-se. Això sí que se m'escapa.

És a 90 minuts de la final de Copa. Què me'n diu d'això?

És una passada. A l'inici de la temporada ningú s'ho hauria pogut imaginar. Sobretot veient el quadre que ens havia tocat, amb rivals de molta entitat. Però ens han sortit molt bons partits. Ara ho tenim a tocar, tot i que no està fet. Esperem que vingui molta gent al camp.

M'ensumo que serà políticament correcte, però m'arriscaré. Per a la final, el Barça, no?

Primer, intentarem eliminar l'Athletic i si ho aconseguim, ja veurem quin rival ens toca.

Vaja, no m'equivocava. Veig que ha après molt ràpid a no ficar-se de peus a la galleda.

Sí, deu ser això (riu)! Però és la realitat. No volem fer volar coloms abans d'hora. També li he de dir que sempre és molt més maco jugar-se un títol en un derbi ciutadà com ho és un Espanyol-Barça.

Perquè vostè s'ha fet seguidor de l'Espanyol amb el temps o ja ho era abans d'aterrar aquí?

Quan vaig arribar al club no tenia un sentiment gaire arrelat, però després de tants anys en què m'he trobat molt a gust aquí, me n'he fet molt més. És un equip que comparteix ciutat amb un club molt gran i que s'ha de fer sentir.

La seva idea és la de ser el porter de l'Espanyol del futur?

Del futur, sí, però també del present. I per què no? Des que sóc aquí que sé qui tinc al meu davant. Kiko Casilla és un gran porter i jo no el descobriré, encara que jo treballo cada dia amb les mateixes ganes i amb la intenció de jugar. Si després ho fa ell, perfecte. Jo seguiré a la meva. Si el dia de demà em toca a mi, genial. Miraré d'aprofitar-ho.

Fa poc el club el va renovar per quatre temporades. Un gest de confiança brutal, no troba?

Sí, cap queixa. Sempre ho he pensat, no m'ha vingut per sorpresa. L'Espanyol, des que em va venir a buscar, que ha confiat molt amb mi. Un gest així és d'agrair.

Ara tothom l'ubica com a porter de l'Espanyol, però els seus inicis en el món de l'esport van ser força curiosos.

Sí, és cert! El meu pare feia de porter a Sant Gregori i m'hi va engrescar. Ho vaig provar, però era un rol complicat: tot sol, encaixant gols... No m'acabava de fer el pes i vaig decicir provar sort com a jugador. Una mala idea, perquè era molt dolent! Llavors, veient que els meus amics jugaven a bàsquet, vaig triar aquell camí, però durant poc temps perquè tampoc me'n sortia. Va ser una altra vegada el meu pare qui em va animar a provar al Girona de porter i allà m'hi vaig estar fins que l'Espanyol em va venir a buscar.

El canvi de vida, de cop i volta, devia de ser gegant.

Sí, moltíssim. Jo sóc nascut a Girona, m'he criat un temps a Sant Gregori i als pocs anys amb la família vam anar a viure a Sant Esteve de Llémena. De cop i volta, em vaig veure pujant i baixant a Barcelona amb taxi. Arribava a casa tardíssim i m'aixecava molt d'hora per anar a estudiar. Després ja vaig fer el salt a la residència i va ser una etapa força complicada. Em va costar. Als 18 anys em van obligar a buscar-me un pis i així estic, amb la meva parella.

L'experiència el deu haver fet créixer de cop.

Sí, no quedava cap més remei. El primer any de ser a la residència em va costar un munt, però amb el temps m'hi he anat adaptant.

Abans m'ha comentat que estudiava. Veig que compaginar els estudis amb l'esport no és incompatible.

No ho és gens. Es poden fer totes dues coses. Quan vaig acabar el batxillerat vaig provar d'estudiar psicologia, però ho vaig acabar deixant. Ara és el segon any que estic fent INEF a distància. Em va prou bé. No crec que, arribat a un cert moment, s'hagi de triar entre una cosa o una altra. El jugador que no estudia és perquè no vol.

Els seus pares deuen estar més que contents veient com li van les coses aquest any.

Sí, estan molt contents per la meva progressió i per la temporada que estic vivint. Els agrada la confiança que l'Espanyol m'està donant.

A Sant Esteve no es deu parlar d'altra cosa.

No, tampoc és això! Però és evident que quan jugo la gent del poble els diu alguna cosa als pares. O per Sant Gregori, Girona... També al pare quan és a Olot.

Ara que m'anomena el pare... A vostè se'l comença a conèixer pel que està fent amb l'Espanyol, però ell, com a diaca d'Amer i cap de policia local a Olot, ja deu fer temps que és un home conegut.

Sí, això mateix! Fa el que li agrada i està molt content amb la seva feina. Me n'alegro molt per ell.

Ja el vénen a veure jugar?

Sí, força. Aquest any, han vingut fins a Vitòria, en el duel de Copa amb l'Alabès. També a València, Sevilla, Bilbao... Sempre que poden vénen i els ho agraeixo molt.

Abans d'aterrar a l'Espanyol vostè va jugar al Girona. Recorda amb quins jugadors que després han tret el cap per Montilivi va arribar a coincidir?

N'hi ha hagut algun. Per exemple, vaig coincidir amb Albert Vivancos, que ara és a l'Hospitalet. Vam anar a escola plegats, també. El mateix em va passar amb Marcel Serramitja (davanter del Girona B). Som de la mateixa lleva i vam anar junts a l'institut. Ara també hi ha l'Omar (Harrak). Va ser el meu entrenador de porters al juvenil A de l'Espanyol i som molt bons amics.

Al Girona, el va seguint?

Sí, m'agrada veure com li va tot.

Ha triat una bona temporada!

Doncs sí, i tant! Trobo que és un equip que sap a què juga. Hi ha una molt bona plantilla, l'entrenador té les coses clares i els jugadors li fan cas. Tot això és molt important i si segueixen així segur que poden fer quelcom maco.